

PIRMAS

264 dienos, kaip esu įkalinta.

Draugiją palaiko tik mažytė užrašinė, sulūžęs rašiklis ir skaičiai mano galvoje. 1 langas. 4 sienos. 144 kvadratinų pėdų plotas. 26 abėcėlės raidės, kurių per 264 įkalinimo dienas netarė mano lūpos.

6 336 valandos, kaip neliečiau kito žmogaus.

Man sakė:

– Gausi kameros draugą kambarioką.

Man sakė:

– Abu čia supūsit Už gerą elgesį.

Man sakė:

– Tokį patį pamišėlį kaip tu Izoliacija baigėsi.

Taip sakė Atkūrimo pareigūnai. Atkūrimo sąjūdis buvo pradėtas siekiant išgelbėti mūsų žlungančią visuomenę. Ir to paties sąjūdžio atstovai išplėšė mane iš tėvų namų ir užrakino beprotamyje už tai, kas buvo ne mano valioje. Bet tai, kad nežinojau, ką sugebu, kad nežinojau, ką darau, niekam nė motais.

Neturiu jokio supratimo, kur esu.

Žinau tik tiek, kad mane atvežė baltu furgonu, kuris iki čia dardėjo 6 valandas ir 37 minutes. Žinau, kad buvau antrankiais

prirakinta prie sėdynės. Prižišta prie kėdės. Žinau, kad tėvams neparūpo atsisveikinti. Žinau, kad išvežama neverčiau.

Žinau, kad dangus kasdien griūva.

Saulė niurkteli į vandenyną ir nutaško pasaulį už mano lango rudais, raudonais, geltonais ir oranžiniais purslais. Milijonai lapelių ant šimto šakų pašoka vėjyje melagingai žadėdami pakilti ir nuskristi. Bet gūsis sugauna jų nušiučius sparnus ir nubloškia žemėn, kur juos pamirštus sutrypia marširuojantys kareiviai.

Mokslininkai teigia, kad dabar medžių mažiau nei anksčiau. Jie teigia, kad kadaise šis pasaulis buvo žalias. Kad debesis būtų balti. O visa saulės šviesa – nekenksminga. Bet tą pasaulį prisimenu labai blausiai. Nedaug ką pamenu iš tų laikų. Dabar man pažįstama tik ta būtis, kurią man primetė. Ankstesnio gyvenimo šešėlis.

Priglaudžiu delną prie mažyčio stiklo langelio ir ranką suspaudžia pažįstama šalčio sauja. Abu esame vieni, abu kažko kito nesatis.

Paimu varganą rašiklį su lašeliu rašalo, kurį įpratau taupyti, apžiūriu jį ir apsigalvoju. Nesistengsiu nieko užrašyti. Gal bus visai smagu kameroje turėti draugą. Galbūt pasikalbėjus su gyvu žmogumi taps lengviau. Pasitreniruoju kalbėti balsu, lūpomis dėlioju pažįstamus žodžius, kurių mano burna neatpažįsta. Pratinuosi visą dieną.

Stebiuosi nepamiršusi, kaip kalbėti.

Susuku savo užrašinę į vamzdelį ir įkišu į plyšį sienoje. Atsisėdu ant audiniu aptrauktų spyruoklių, ant kurių esu verčiama miegoti. Laukiu. Sūpuojuosi pirmyn atgal ir laukiu.

Nesulaukusi užmiegu.

Atsimerkusi išvystu dvi akis, dvi lūpas, dvi ausis ir du antakius.

Vos susituriu. Apimtai panikos norisi rėkti ir bėgti, nors galūnes sukaustęs siaubas.

– Tu – v-v-v...

– O tu mergina. – Jis kilsteli antakį ir atsitraukia. Vypiteli, bet be jokio džiugesio, o man norisi verkti, akys karštligiškai bėga prie durų, kurias mėginau atidaryti tiek kartų, kad pamečiau skaičių. Mane uždarė su vaikinui. Su vaikinui.

Dieve brangus.

Jie nori mane nužudyti.

Tyčia taip pasielgė.

Kad kankinčiausi, kad kamuočiausi, kad daugiau niekada neišmiegočiau ligi ryto. Jo rankas lyg rankovės iki alkūnių dengia tatuiruotės. Antakyje trūksta žiedo, matyt, konfiskavo. Tamsiai mėlynos akys, tamsiai rudi plaukai, masyvus smakras, tvirtas, lieknas stotas. Gražus Pavojingas. Grėsmingas. Baisus.

Jam nusijuokus nusiridenu nuo lovos ir susigūžiu kampe.

Jis nužvelgia tuščią lovą, kurią šįryt įgrūdo į kampą, šiokią tokią pagalvę, ploną čiužinį ir nušiurusią antklodę, kurios jam vos pakaktų krūtinei užkloti. Žvilgteli į mano lovą. Į savo.

Viena ranka pritraukia vieną prie kitos. Abu geležinius rėmus koja perstumia savo kameros pusėn. Išsitiesęs per du čiužinius pasikiša mano pagalvę po kaklu. O aš drebu visu kūnu.

Prikandu lūpą ir tikiuosi pranykti tamsiame kampe.

Jis atėmė mano lovą, antklodę ir pagalvę.

Man teliko grindys.

Grindimis ir tenkinsiuosi.

Niekada negalėsiu pasipriešinti, nes baimė pavertė mane akmeniu.

– Tai ką, tu beprotė? Dėl to esi čia?

Nesu beprotė.

Jis pasikelia ant alkūnių, kad matytų mano veidą, ir vėl nusi-
juokia.

– Nieko tau nedarysiu.

~~Noriu juo tikėti~~ Netikiu.

– Kuo tu vardu? – klausia.

~~Ne tavo reikalas. Kuo tu vardu?~~

Girdžiu, kaip susierzinęs atsidūsta. Girdžiu, kaip apsiverčia
lovoje, kurios pusė ką tik priklausė man. Kiaurą naktį nesudedu
bluosto. Guliu pritraukusi kelius prie smakro, rankomis apsiviju-
si sulysusias kojas, atsitvėrusi nuo jo tik ilgų rudų plaukų užuo-
laida.

Neužmigsiu.

Negaliu užmigti.

Negaliu daugiau klausytis riksmų.

ANTRAS

Rytą pakvimpa lietumi.

Kamera pritvinkusi šlapio akmens, suartos dirvos kvapo; oras drėgnas ir gaivus. Giliai įkvėpiu, ant pirštų galų nutipenu prie lango ir prispaudžiu nosį prie šalto stiklo. Jaučiu, kaip šis aprasoja nuo mano kvėpavimo. Užsimerkusi įsiklausau, kaip per vėjo užesį smelkiasi tylus kapsėjimas. Vieninteliai lietaus lašai primena, kad debesys turi širdį. Ir kad pati ją turiu.

Dažnai galvoju apie lietaus lašus.

Galvoju, kaip be paliovos krenta žemyn, suklumpa, nusilaužia kojas, kaip šoka iš dangaus į nežinią, pamiršę savo parašius. Tarsi kažkas aukštai būtų išvertęs kišenės nesirūpindamas, kur pabirs jų turinys, nesirūpindamas, kad lašai, nukritę žemėn, ištikš, suduš, kad žmonės keiks dienas, kai jie išdrįs pasibelsti į jų duris.

Aš esu lietaus lašas.

Tėvai išvertė mane iš kišenės ir paliko išgaruoti ant betono bloko.

Pro langą matau, kad esame netoli kalnų ir vandens, bet šiais laikais viskas netoli vandens. Tik nežinau, kurioje mes pusėje. Kuria kryptimi žvelgiu. Prisimerkusi dairausi ankstyvo ryto švie-soje. Kažkas iškėlė saulę ir vėl prisegė ją prie dangaus, bet kasdien

ji kabo vis žemiau nei vakar. Tarsi aplaidus tėvas, kuris pažįsta tik vieną tavo pusę. Ji nemato, kaip žmonės pasikeičia, kai jos nėra. Kokie esame tamsoje.

Staiga pasigirdęs šnarėjimas įspėja, kad kameros draugas pabudo.

Apsisuku tarsi vėl užklupta vagianti maistą. Taip pasielgiau tik kartą ir kai pasakiau, kad vogiau ne sau, tėvai nepatikėjo. Sakiau, jog tenorėjau išgelbėti benames kates, kurios sukiojasi už kampo, bet jie manęs nelaikė žmogumi ir netikėjo, kad galėčiau rūpintis katėmis. Tik ne toks sutvėrimas kaip aš. Nors, teisybės dėlei, jie niekada manimi netikėjo. Todėl ir esu čia.

Kameros draugas mane nužiūrinėja.

Užmigo nenusirengęs. Vilki tamsiai mėlynus marškinėlius ir samanų spalvos kelnės su kišenėmis, kurios sukištos į juodus au-
linius batus.

Mano galūnės dengia bejausmė medvilnė, o skruostuose – ro-
žių raudonis.

Jo žvilgsnis nuslysta mano figūra ir nuo šito mano širdis pasileidžia šuoliais. Gaudau nuo skruostų krentančius žiedlapius, o jie plevena aplink kartu su paskutiniais drąsos likučiais.

Noriu jam pasakyti: nežiūrėk į mane.

Neliesk manęs žvilgsniu, rankas laikyk prie savęs ir prašau ir prašau ir prašau...

– Kuo tu vardu? – Jis pakreipia galvą ir gravitacija neatlaiko.

Pakimbu akimirkoje. Sumirksiu sulaikiusi kvapą.

Jis pasimuisto ir mano akys sudūžta į šimtus šukių, kurios atsimuša nuo sienų lauždamos šviesą. Jose sumirga tūkstančiai akimirkų, tūkstančiai kadru. Nuo laiko išblukę vaizdai, sustingusios mintys, pavojingai pakibusios negyvoje erdvėje, sielą veriantis prisiminimų sūkurys. ~~Jis man primena kadaise pažinotą draugą.~~

Vienas oro gurkšnis – ir esu parbloškiama į realybę.

Gana svajoti.

– Kaip čia atsidūrei? – klausiu įtrūkimų betono sienoje. 14 įskilimų 4 pilkose sienose. Ir grindys, ir lubos iš tų pačių akmens plokščių. Apgailėtini lovų rėmai sutverti iš senų vandentiekio vamzdžių. Mažytis lango kvadratis per storo stiklo, kad išdažtų. Mano viltis išsekusi. Akys padėrusios ir peršti. Pirštas tingiai vedžioja per šaltas grindis.

Sėdžiu ant grindų, atsiduodančių ledu, metalu ir purvu. Kameros draugas sėdi priešais parietęs po savimi kojas. Jo blizgantys batai nedera šiame varge.

– Tu manęs bijai, – pareiškia bespalviu balsu.

Nejučia sugniaužiu kumštį.

– Bijau, kad klysti.

Gal ir meluoju, bet tai ne jo reikalas.

Jis prunkšteli ir garsas nuaidi erdvėje be gyvybės. Galvos nepakeliu. Nesutinku jo grėžiančio žvilgsnio. Įtraukiu gurkšnį suplėkusio oro ir atsidūstu. Gerklę gniaužia kažkas pažįstamo, kažkas, ką esu pratusi nuryti.

Bet du stuktelėjimai į duris pabaido mano jausmus ir jie kaipmat pasislepia.

Jis nieko nelaukdamas pašoka ant kojų.

– Nieko ten nėra, – sakau. – Tik atnešė pusryčius.

Šiuos pusryčius valgiau 264 kartus ir vis dar nežinau, iš ko jie pagaminti. Trenkia kažkokiais chemikalais, beformė nenusakomo skonio masė. Kartais per saldi, kartais per sūri – visada šlykšti. Dažniausiai išbadėjusi nė nepastebiu skirtumo.

Jis sudvejoja tik akimirką ir girdžiu, kaip žengia prie durų. Atstūmęs mažą langelį pažvelgia į pasaulį, kurio nėra.

– *Šūdas!* – kone įsviedžia padėklą pro plyšį ir prispaudžia delną prie marškinėlių. – Šūdas, *šūdas*, – sugniaužia pirštus į kumštį, sukanda dantis. Nusidegino. Jei būtų paklausęs, būčiau įspėjusi.

– Prieš liesdamas padėklą, palauk bent tris minutes, – tariu sienai. Į blyškius randelius, nudeginimų žymes ant savo smulkių plaštakų nežiūriu. Neturėjau, kas pamokytų, kaip jų išvengti. – Manau, jie tyčia juos taip įkaitina, – tyliai priduriu.

– Ak, tai šiandien jau kalbi? – burbteli ir blykstelėjęs akimis nususuka. Ir man tik dabar dingteli, kad jam gėda. Jis užsigrūdinęs vaikiną. Užsigrūdinęs vaikiną, kuris nedaro kvailų klaidų merginos akivaizdoje. Užsigrūdinęs vaikiną, kuris nerodo skausmo.

Suspaudžiu lūpas ir pažvelgiu pro stiklo kvadratėlį, kuris čia vadinamas langu. Gyvūnų likę nedaug, bet esu girdėjusi apie paukščius, kurie mokėjo skraidyti. Galbūt vieną dieną ir aš tokią išvysiu. Šiais laikais žmonės prikalba tokių dalykų, kad negali visko priimti už gryną pinigą, bet per pastaruosius kelerius metus ne vienas pasakojo savo akimis matęs skrendančius paukščius. Todėl vis dairausi.

Šiandien išvysiu paukštį. Baltą paukštį su aukso plunksnomis lyg karūna ant galvos. Jis skris. Šiandien išvysiu paukštį. Baltą paukštį su aukso plunksnomis lyg karūna ant galvos. Šiandien išvysiu...

Jo ranka.

Ant mano kūno.

2 pirštų galiukai

mažiau nei akimirką paliečia petį ir kiekvienas kūno raumėnėlis, kiekviena sausgyslė įsitempia, susiveja į stuburą surakinančius mazgus. Sustingstu. Nedrįstu nė krustelėti. Nė įkvėpti. Galbūt, jeigu nejudėsiu, šis jausmas niekada nedings.

264 dienas manęs nelietė joks žmogus.

Kartais atrodo, kad manyje susitvenkusi vienuma sprogs, o kartais nežinau, ar verksmas, riksmas ir isteriškas juokas ką nors

pakeis. Kartais taip trokštu ką nors paliesti, būti liečiama, *jausti*, kad, atrodo, kažkur kitoje visatoje nukrisiu nuo uolos ir niekas niekada manęs neras.

Atrodo visai įmanoma.

Rėčiau metų metus ir niekas manęs negirdėjo.

– Tu nealkana? – paklausia tylesniu balsu, kiek susirūpinęs.

~~264 dienos, kaip badauju.~~

– Ne, – vos girdimas žodelis lyg duslus atodūsis ištrūksta iš mano lūpų. Atsisuku, žinau, kad neturėčiau, bet atsisuku ir užklumpu jį mane stebint. Tyrinėjant. Lūpos truputį praviros, rankos nusvirusios prie šonų, akys mirksi gindamos šalin nerimą.

Kažkas lyg kumščiu į pilvą smogia.

Jo akys. Jose kažkas yra.

~~Tai ne jis ne jis ne jis ne jis ne jis.~~

Užsidarau nuo likusio pasaulio. Užsirakinu. Tvirtai pasuku raktą.

Ir mane paslepia juodos tamsos klostės.

– Ei.

Per jėgą atplėšiu akis. Mano burnoje 2 sudaužytų langų šukės.

– Kas nutiko? – jo balsas išduoda bergždžias pastangas apsimesti abejingam, nerimo kurstomą mėginimą išlikti šaltam.

Nieko.

Susitelkiu į permatomą kvadratą, skiriantį mane nuo laisvės. Noriu sudaužyti šį betoninį pasaulį, kad neliktų nė dulkelės. Noriu būti didesnė, geresnė, stipresnė.

~~Noriu būti pikta pikta pikta.~~

Noriu būti paukščiu, kuris pakyla ir nuskrenda.

– Ką rašai? – vėl klausia kameros draugas.

~~Šie žodžiai – vėmalai.~~

~~Šis varganas rašiklis – mano gerklė.~~

Šis popieriaus lapas — porcelianinis dubuo.

– Kodėl neatsakai? – Jis per arti per arti per arti.

Niekas niekada neprieina pakankamai arti.

Įtraukiu oro ir laukiu, kol jis, kaip visi kiti, mane paliks vienumoje. Akys prikaustytos prie langelio ir pažadų apie kitokį pasaulį. Pažadų, jog esama kažko didesnio, svarbesnio, jog esama paaiškinimo, iš kur į mano kaulus įaugusi beprotybė, kodėl, kad ir ką daryčiau, viską sugriaunu. Aš išvysiu paukštį. Baltą paukštį su aukso plunksnomis lyg karūna ant galvos. Jis skris. Aš išvysiu paukštį. Baltą paukštį su...

– Ei.

– Negali manęs liesti, – sušnabždu. Nutyliu, kad tai melas. Nesakau, kad gali mane liesti. Nesakau, kad noriu, jog mane liestų.

Bet kai kas nors mane paliečia, nutinka keistų dalykų. Baisių dalykų.

Mano prisilietimas mirtinas.

Nebepamenu, ką reiškia apkabinimas. Rankas gelia nuo neišvengiamo vienatvės šalčio. Mano pačios motina negalėjo laikyti manęs glėbyje. Mano tėvas negalėjo sušildyti sugrubusių pirštų. Mano pasaulis – tuštuma.

Labas.

Pasauli.

Tu mane pamirši.

Tuk tuk.

Kameros draugas pašoka ant kojų.

Laikas į dušą.